TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

JOHN VÄLIMÄKI, Editor & Manager

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
TELEPHONE — Office 365; Editorial Dep't 832.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Kansanvalta ja vallankumous

Ylläolevalla otsikolla kirjottaa professori Bertrand Russel, yksi etevimmistä nykyään elävistä filosofeista, mailman nykyisestä tilanteesta "Liberatorissa". Russel hoiti professorin tointa Cambridgen yliopistossa, Englannissa, mutta sotaavastustavan kantansa takia erotettiin toimestaan ja tuomittiin kuuden kuukauden vankeuteen Defence of the Realm-lain nojalla. Russel on ollut mailman huomatuimpia liberaleja, joten hänen kääntymyksensä, mikä seuraavasta ilmenee, on kansainvälisessä merkityksessä huomattava tapaus.

*

Ennenkuin ryhdyn nimiaineeseeni, suositan pientä katsausta mailman oloihin vapauden mahdollisuuksien kannalta katsoen. Vapauden lopulliset mahdollisuudet ovat suuremmat kuin milloinkaan ennen, mutta vaarat myöskin ovat suuret, ja lähin tulevaisuus on hyvin vaikea.

Sota on antanut koetuksen, mikä oli lujaa ja mikä heikkoa ihmisten muodollisissa luuloissa. Paljon, mikä oli traditsioneihin nojautuvaa, olisi kenties kauemmin säilynyt, ilman kovia todellisuuksia, mitkä sota pakotti ihmisten huomioon. Paljon sellaista tuli myös poispyyhkäistyksi, jota voisimme kutsua hienostuneisuudeksi, paljon sellaista, joka ei rakentunut peruskallioon, vaan alkuperäisten vaistojen kiihottamiseen. Sodan jälkeen on mailma kohmettuneempi, vähemmän suopea, julmempi. Vanhan ja nuoren erotus on suurempi kuin normaalioloissa, sillä vanhojen onnistui idealiseerata sota, ja tehdäkseen sen, täytyi heidän mennä todellisuudesta paljon pitemmälle kuin tavallisuudessa, kun sitä vastoin nuoriin on todellisuus imeytynyt niinkuin ei koskaan ennen. Seuraus tästä on, että politiikka ei enää ole niin miellyttävää kuin ennen, ja että, vaikkakin johtavat politikoitsijat rypevätkin vanhassa humpuukissa, se on menettänyt otteensa, ja ihmiset äänestävät nykyään sangen todellisten motiivien puolesta.

Ei ainoastaan liberalipuolue, vaan liberaliset ihanteet ovat kärsineet pimennyksestä sodan seurauksena. Niiden mahdottomuuden osotti selvimmin presidentti Wilsonin luhistuminen. Liberaliset ihanteet, sikäli kuin ne olivat todelliset, perustuivat vississä määrin ihmisen ja ihmisen väliseen suvaitsevaisuuteen, haluttomuuteen ajaa asioita äärimmäisyyksiin. Uskonnollinen suvaitsevaisuus, demokratia, puhevapaus, painovapaus ja vapaakauppa olivat kaikki ihanteita, jotka edellyttivät, että eri ryhmien väliset eroavaisuudet eivät olleet sovittamattomat. Minä olen yksi niitä, jotka sodan seurauksesta ovat siirtyneet liberalismista sosialismiin, ei sentähden, että olisin lakannut ihailemasta useita liberalisia ihanteita, mutta koska näen vähän mahdollisuutta niiden toteuttamiseen, paitsi kunnes yhteiskunnan taloudellinen rakenne on perinpohjin muuttunut.

Sodan seurauksena ovat rahavalta ja työ, kapitalismi ja sosialismi, joutuneet vastakkain. Sosialismi on viimeinkin ilmennyt voimana, melkein tasaväkisenä kapitalismia vastaan. Venäjällä se on jo voimassa, ja muualla on mahdollisuus sen valtaanpääsylle. Mitä on näillä kahdella taistelevalla voimalla tarjottavana?

Kapitalismi, niinkauan kuin se taisteli feodalismia vastaan, omaksui joitakin liberalisia ihanteita: vapauden, demokratian ja rauhan. Siihen yhdistyi myös tuotannon lisääminen. Sota on pyyhkäissyt olemattomiin feudalismin viimeisetkin jätteet; kolme itä-Euroopaa hallinnutta keisaria on hävinnyt. Toisissa monarkistisissa maissa, Miltonin sanoja käyttäen, "kuninkaat vielä istuvat kauhistunein katsein". Mutta menneisyyden voittanut kapitalismi on joka askeleella muuttunut tulevaisuudelle yhä vihamielisemmäksi ja vähemmän liberaliseksi. Amerikassa, niin on minulle sanottu, vapaudenpatsaan juurella on nykyään vankila.

Suurin osa sivistynyttä mailmaa on alistettu hirmuhallituksien alle. Bolshevikien terroria on tietysti käytetty meidän pelottamiseen, mutta se eroaa toisista ainoastaan tarkotusperänsä takia. Minä en viittaa ainoastaan valko-terroriin maissa sellaisissa kuin Unkari, jossa bolshevistinen hallitus on murskattu; samanlaiset menettelyt ehkä vähemmin jyrkässä muodossa, ovat tulleet yleismailmallisiksi. Ranskassa, Jauresin murhaajan vapauttamisella, oikeuslaitos on antanut ymmärtää, että sosialistin murhaaminen ei ole laitonta. Amerikassa jokainen, joka omaksuu sosialistisia mielipiteitä, on vaarassa joutua vankeuteen tai tulla karkotetuksi, ja laillisesti valittujen sosialistien ei sallita istua New Yorkin lainlaatijakunnassa. Irlannissa jokainen, joka uskoo pienten kansojen oikeuksiin, itsemääräysoikeuteen, tai mihin muuhun ihanteeseen, joiden puolesta sota käytiin, joutuu vankeuteen ilman oikeudenkäyntiä. Indiasta on tarpeetonta puhua, sillä tosiasiat ovat jo tulleet liiankin surullisiksi. Yli mailman on edessämme alastomien voimien kamppailu. Voitollisen natsionalismin tukema kapitalismi taistelee häikäilemättömästi sorretun natsionalismin kanssa liittoutunutta sosialismia vastaan.

Näissä olosuhteissa ei voida ajatella vapaudesta kapitalistisessa mailmassa. Mutta entäs kansanvalta — demokratia? Demokratian oletettiin olevan yhden niistä ylevistä ihanteista, joiden puolesta me sodimme. Nyt selittävät meille bolshevikit, että demokratia, sellaisena kuin olemme sen ennen käsittäneet, on ainoastaan porvarillinen metku. Toiselta puolen meille selittävät kapitalistit, että on epäkansanvaltaista koettaa estää suoralla toiminnalla taantumuksellista parlamenttia polkemasta enemmistön tahtoa. Koettakaamme ymmärtää, mitä kapitalistisessa yhteiskunnassa demokratiaan sisältyy. Meidän on alettava tuomioistuimista ja hallintovirkailijoista, molemmat rahavallan liittolaisia. Myöskin tiedämme sen tosiasian, että parlamentin jäsenet ja varsinkin ministerit, tulojensa ja yhteiskunnallisen asemansa vuoksi, joutuvat luonnolliseen yhteyteen omistavien luokkien kanssa. Myöskin tiedämme, että kapitalistiset ryhmät ovat keskittyneempiä, nopeampia toimimaan ja salakähmäisempiä kuin työväenryhmät, ja myöskin, että vallan psykologia saattaa sen käyttäjät myötätuntoisemmiksi kapitalistisen teollisuuskoneiston johtajille kuin niille, jotka, toistaiseksi, ehkäisevät sen sileää työskentelyä. Demokratian perustuslaillisen vallan rajottaa valitseminen kerran viidessä vuodessa, jolloin saadaan valita ehdokkaiden välillä, joista ei kukaan todellisuudessa edusta valitsijain tahtoa, sillä vaalikustannuksien takia ainoastaan suuret ja rikkaat järjestöt, tai ainoastaan hyvin rikkaat yksilöt, voivat taistella menestyksen toivolla. Mielipiteiden valmistamisen prosessissa vaalien aikana, kapitalismilla on suunnaton ylivoima. Alkaen kouluista, joissa opetuksen päämääränä on synyttää tyytyväisyyttä oleviin oloihin, ja jatkuen sanomalehdistössä, joka, muutamia harvoja poikkeuksia lukuunottamatta, on kapitalistinen yritys johdettu kapitalistien etujen mukaisesti, lapsen mieli tukahutetaan, ja aikaihmisen mieli täytyy valheilla, niin että ainoastaan erinomaisella energialla ja ajatuksen itsenäisyydellä varustettu henkilö voi päästä mihinkään totuutta lähentelevääkään käsitykseen vaaleissa ratkaistavista kysymyksistä. Vanhat benthamilaiset demokratian saarnaajat kuvittelivat ihmiselle olevan helppoa erottaa oman etunsa ja että hän varmastikin äänestäisi sen mukaisesti. Siten demokratian seurauksena olisi kaikkien etujen mukainen edustus, suhteellinen heidän lukumääränsä mukaan. Ihailtava teoria! Mutta jos he olisivat tutkineet esim. jesuiittoja ja näiden vaikutusvaltaa, niin he olisivat nähneet teoriansa valheellisuuden. Keskinkertaisen ihmisen mielipiteet valmistetaan hänelle niinkuin talo, jossa hän asuu. Hän voi valita muutamien vivahdusten välillä, mutta vivahduksia rajottavat tiukasti voimat, jotka eivät ole hänen kontrollissaan. On kyllä tosi, että on myöskin rajansiinä kuinka pitkälle mielipiteitä voidaan valmistaa. Jos valmistetut mielipiteet johtavat onnettomassa sodassa suuren määrän miehiä kuolemaan, ja lapset ja vaimot kärsimään nälkää, niin voi sattua, vissin ajan kuluttua, että tavalliset mielipiteiden valmistuskeinot epäonnistuvat. Siinä tapauksessa on vallankumous seurauksena. Mutta kärsimykset enenkuin tähän huippukohtaan päästään ovat tyrmistyttäviä. Se mitä kutsutaan enemmistövallaksi porvarillisessa demokratiassa, on sentähden niiden valtaa, jotka hallitsevat mielipiteiden valmistusta, etenkin kouluissa ja sanomalehdissä. On siis järjetöntä fetishistisesti palvella sellaista järjestelmää, tai tuomita kaikkia suoran toiminnan aseita, useita vuosia sitten toisten kysymysten takia valitun hallituksen oletetun pyhyyden takia. Bolshevikit ovat oikeassa selittäessään, että porvarillinen kansanvalta on ainoastaan valheellisuutta, jonka kautta uhrit viekotellaan lausumaan oma tuomionsa.

Viime sodan alussa kapitalismi teeskenteli, että Saksan keisarin edustama feodalismi aiheutti sen onnettomuuden. Feodalismi on kukistunut, mutta kapitalismi on osottautunut kykenemättömäksi tekemään todellista rauhaa. Puhumattakaan vihollisuuksista kommunistista Venäjää vastaan, kapitalismin olemukseen kuuluvat kauppakilpailut ovat pakottaneet Itävallan ja Saksan kovakouraiseen kohteluun, mikä tekee pysyväisen rauhan mahdottomaksi. Jokaisen ajattelevan ihmisen täytyy käsittää, että kapitalistisen järjestelmän jatkuminen on mahdotonta sivistyksen jatkumisen rinnalla. On selvää kuin päivä, että jos tämä järjestelmä jatkuu, niin täytyy toisien sotien seurata viime sotaa, ja ne tulevat olemaan sikäli tuhoisempia, mikäli ne ovat tieteellisesti kehittyneempiä. Muutama sellainen taistelu lopettaa ja hävittää kaiken sen, mikä on tehnyt Europan kansat mailmassa tärkeiksi.

Lopuksi, kapitalismi on lakannut olemasta tuotannon teknillisenä metoodina. Oikea ja yleinen usko tuotannon tärkeyteen ei enää, niinkuin ennen, lujita kapitalistista järjestelmää. Vanhat työkiihottimet ovat särkyneet, sillä mehiläiset ovat alkaneet ajatella, ettei ansaitse kerätä hunajaa omistajilleen. Tällä hetkellä, sodan seurauksesta, mailma tarvitsee joutuisaa tuotantoa ennen käsittämättömässä määrässä, mutta jos nopea tuottaminen on mahdollista, täytyy löytyä uusia kiihottimia, ja ne voidaan löytää ainoastaan teollisuuksien itsehallinnossa. Tämä on antanut Englannissa niin tavatonta ja äkkinäistä vauhtia työmaakontrolli-ajatukselle. Olemme kaikin tarkastaneet rakennusammattilaisten kokeilua Manchesterissä, missä, senjälkeen kun koko kapitalistinen koneisto toivottomasti epäonistui asuntokysymyksen ratkaisemisessa, on huomattu, että ammattikuntakontrolli tarjoaa täyden ratkaisun niin tuottajan kuin kuluttajankin kannalta katsoen. Juuri tämän kapitalismin teknillinen luhistumisen takia sosialistisen tuotantotapojen käytäntöönottaminen on verrattomasti helpompaa nykyään kuin koskaan ennen. Mitä tahansa taloudellista oikeutta työläiset nyt tahtovat, sen he voivat hankkia. Mitään muuta ei ole heitä vastassa kuin heidän omien vaatimustensa maltillisuus.

Täten kapitalismi on menettänyt kaikki ansionsa, joiden avulla se menneisyydessä koetti suosittaa itseään keskinkertaisille ihmisille. Trustien ja läheisen yhteyden takia valtion kanssa, kapitalismin on onnistunut hävittää kaikki jäätteetkin vapaudesta. Opetuslaitoksien ja sanomalehdistön kontrollin kautta se on tehnyt demokratiasta farssin. Kansallisuuskilpailun eli tarkemmin sanoen kauppakilpailun kautta se on tehnyt rauhan mahdottomaksi, paitsi kukistumisensa kautta. Ja kiihottamalla työläiset tyytymättömiksi se on muuttunut tehottomaksi tuotannon metoodiksi. Ensimäiset kolme näistä epäonnistumisista ovat syitä miksi sen kukistaminen olisi toivottavaa. Ja neljäs, onneksi, on myöskin aiheena kukistamisen toivoon.

Kapitalismi ei ole voinut turvata vapautta, todellista kansanvaltaa, pysyväistä rauhaa, tai suurempaa tuotantoa, jota mailma tarvitsee, eikä ole mitään syytä ajatella, että sen epäonnistumiset näissä olisivat missään suhteessa tilapäisiä. Päinvastoin, sen epäonnistumiset ovat kasvamassa yhä huomattavimmiksi synnyttämänsä tyytymättömyyden takia. Mitä on sosialismilla tarjottavana näissä suhteissa?

Tärkein kaikista uusista sodasta johtuneista totuuksista on suuren valtakunnan olemassaolo, joka on hyväksynyt sosialismin käytännössä. Sosialismi on näihin saakka ollut pelkkä teoria, jotakin sellaista, jota käytännön miehet saattoivat ylenkatsoa mahdottomana unelmana. Bolshevikit, mitä hyvänsä ajattelemmekaan heidän hyvyydestään tai pahuudestaan, ovat kuitenkin osottaneet, että sosialismi voi olla mahdollista elinvoipaisen ja onnistuneen valtion rinnalla. Heitä vastassa on ollut yhdistynyt mailma; omien rajojen sisällä on käyty sisällissotaa, heidän astuessa valtaan vertoja hakevan kaaoksen ja nälänhädän aikana; kaiken ulkopuolisen avun puutteessa, he ovat lyöneet vihollisensa, vallottaneet takasin suurimman osan Venäjän keisarikuntaa, kes täneet pahimman nälänhätäajan tulematta kukistetuksi sisällisellä vallankumouksella ja he ovat alkaneet uudistamaan tuotantoa hämmästyttävällä toimintakyvyllä. Ei ole ollut mitään siihen verrattavaa sitte Ranskan vallankumouksen, ja mitä minuun tulee, niin en voi muuta ajatella kuin että bolshevikien teot ovat vieläkin suuremmassa merkityksestä mailman tulevaisuudelle, kuin jacobinien teot Ranskassa, sillä heidän toimintansa tapahtuu laajemmassa mittakaavassa ja heidän teoriansa on perusteellisempi. Minun mielestäni sosialistien kaikkialla mailmassa tulisi tukea bolshevikejä ja olla yhteistoiminassa heidän kanssaan. Ja minä arvelen, että erityisesti ammattiyhdistysten tulisi antaa suurempi huomio bolshevikien järjestämismenettelylle, koska he ovat ottaneet soviettiensa edustuksen pohjaksi teollisen edustuksen maantieteellisen edustuksen sijasta. Mutta tarkotukseni ei ole suosittaa, että me tässä masasa, jossa olosuhteet ovat niin äärettömän paljon toisenlaiset kuin Venäjällä, sokeasti seuraisimme bolshevikien jälkiä. Muiden ammattilaisten tavalla minä käsitän työmaajärjestymisen tärkeyden, mutta samalla minä uskon, että territori-parlamentilla vielä on tärkeitä tehtäviä suoritettavana ja sentähden en ole vielä vakuutettu, että parlamentin täydellinen poistaminen soviettimuotojen vastustajana on suotavaa. Ja olen vahvasti sitä mieltä, että ilman aseellista vallankumousta voidaan tässä maassa toteuttaa mitä sosialismista toteuttaa voidaan. En haluaisi opettaa bolshevikien orjamaista jäljittelyä. Olen taipuvainen ajattelemaan, että heidän menetelmänsä olivat ainoat oikeat menestyksen hankkimiseksi Venäjällä, mutta tästä ei seuraa millään muodoin, että ne olisivat meille ainoat ja parhaat keinot. Olosuhteet meillä ovat omituiset, mutta kautta mannermaan ovat olosuhteet paljon enemmän samanlaiset kuin Venäjällä, ja luultavaa on, että siellä joudutaan käyttämään samanlaisia menetelmiä, jos sosialismi tahdotaan valtaan saattaa.

Bolshevismi on tilapäisesti repinyt kahta käsitettä, joihin useimmat meistä ovat lujasti uskoneet; tarkotan demokratiaa ja vapautta. Tuleeko meidän tästä syystä sitä vieroa? Ei suinkaan.

Proletariaatin diktatuuri on ainoastaan tilapäinen olotila, sotatoimenpide, oikeutettua silloin, kun vanhat porvariluokat vielä taistelivat vastavallankumouksen puolesta. Lenin, noudattaen Marxin oppia, käsittää valtion olemukseltaan yhden luokan hallitsemaksi laitokseksi. Niin pian kuin kommunismi on poistanut luokkaeroavaisuudet, häviää valtio. Kun ei muuta luokkaa ole olemassa, kuin proletaariluokka, lakkaa proletariaatin diktatuuri tarpeettomana, ja valtio, siinä merkityksessä kuin Lenin sen käsittää, häviää. Tuleeko meidän vastustaa tätä prosessia sen takia, että siihen tilapäisesti sisältyy vallan anastus vähemmistön toimesta? Ja tuleeko meidän samasta syytä vastustaa suoraa toimintaa valtiollisessa tarkotuksessa omassa maassamme? Lenin puolustaa menettelyänsä sillä, että kommunismin oppositsioni välttämättömyydestä on ainoastaan tilapäistä, ja että, kun kommunismi on kerta perustettu, se saa yleisen kannatuksen. Tämmöistä väitettä voidaan arvostella ainoastaan lopputuloksilla. Jos lopputulokset osottavat, niinkuin ne näkyvät osottavan Venäjällä, että oppositsioni suurimmaksi osaksi johtui tietämättömyydestä, ja että uuden hallintomuodon kokemukset ovat saavuttaneet yleisen kannatuksen, niin silloin voidaan väkivaltainen siirtyminen uusiin oloihin pitää oikeutettuna. Demokratian ja vapauden puolesta annetut argumentit, sanokaamme, voidaan sovelluttaa normalioloissa, mutta ei suurten onnettomuuksien ja mailman vallankumouksen aikana. Näinä hirveinä aikoina, ihmisen täytyy olla valmistunut tukemaan omaa ajatustaan; onko hän oikeassa tai väärässä, sen ainoastaan lopputulos voi näyttää. Minun mielestäni on jonkun verran pedanttimaista koettaa sovelluttaa Venäjän oloihin meille normalioloissa soveltuvia väitöksiä ja prinsiippejä. Venäjän saattoi pelastaa ainoastaan luja tahto, ja on epäilytävää olisiko luja tahtokaan voinut sitä pelastaa ilman jonkinlaista diktatuuria. En kuitenkaan luule, että nämä menetelmät soveltuisivat meikäläisissä oloissa, vaikka olisimme paljon lähempänä täydellisen sosialismin toteuttamista. Sitten vuoden 1688 on Englannissa rakastettu maltillisuutta. Sellaiset menettelyt kuin bolshevikien, olisivat vierottaneet tavallisen kansan. Taantumuksen oppositsioni ei liioin ole riittävän häikäilemätöntä oikeuttamaan näitä menetelmiä. Meidän Työväenpuolueen maltillisuus on usein suututtavaa, mutta joka tapauksessa vetää sille vertoja myös oppositsionin maltillisuus rautatielakon aikana. Marx, Tämä kuvastui selvästi äskeisen luokkataisteluteorian suuri opettaja, väitti sosialismin Englannissa ehkä astuvan valtaan rauhallisesti. Toivokaamme, että tässäkin, niinkuin monessa muussa asiassa, hän oli oikea profeetta. Mutta mannermaalla, niinkuin Venäjän esimerkki on näyttänyt, semmoinen toivo ehkä on kuvittelua. Minä uskon, vaikkakin ennusteleminen on niin epävarmaa, että sitä voidaan tehdä ainoastaan ajankuluksi, että katsoen Venäjän kommunismin menestykseen kapitalistisen suurvaltojen vastustamisessa, sosialismin voitto Saksassa, Ranskassa ja Italiassa seuraavan kymmenkuntavuoden

Toverin vastaavan toimittajan paikka avoinna

Täten ilmoitetaan Toverin vastaavan toimi avoimeksi ja hakukelpoisten tovereiden haettavaksi. Toimeen olisi astuttava heti kutsun saatua. Hakemukset palkkavaatimuksineen on lähetettävä ennen toukokuun 20 päivää osoitteella:

TOVERIN JOHTOKUNTA
Box 99, Astoria, Ore.

Aputoimittajan paikka avoinna Toverissa

Aputoimittajan paikka ilmoitetaan avoimeksi Toverin toimituksessa. Vaatimuksena on täydellinen suomen- ja englanninkielen taito sekä sosialistipuolueen jäsenyys. Toimeen on astuttava heti kutsun saatua. Hakemukset palkkavaatimuksineen on lähetettävä ennen toukokuun 20 päivää osoitteella:

TOVERIN JOHTOKUNTA
Box 99, Astoria, Ore.

Mitä kommunistit haluaisivat tehdä

Kirj. N. Bucharin.

XIII.

Leipää — vain työtätekeville.
(Työvelvollisuus rikkaille)

Kommunistiseen järjestelmään siirtyminen merkitsee siirtymistä sellaiseen järjestelmään, jossa ei tule olemaan mitään luokkia, minkäänlaista luokkaerotusta ihmisten välillä, vaan jossa kaikki tulevat olemaan samassa määrin ei palkkatyöläisiä mutta yhteiskunnan työläisiä. Tällaisen järjestelmän valmisteluun on siirryttävä viipymättä. Ja yhtenä ensiaskeleena tähän, rinnan proletaarisen pankkien ja tuotannon kansallistuttamisen kanssa on rikkaitten luokkien työvelvollisuuden voimaan saattaminen.

Tätä nykyä on paljon ihmisiä, jotka eivät tee mitään, eivät tuota mitään tuotteita, vaan yksinomaan kuluttavat, syövät, pitävät, tuhlaavat toisten valmistamaa. Vielä enemmänkin, — löytyy ihmisiä, jotka eivät ainoastaan ole työskentelemättä, vaan pyrkivät kaikella toiminnallaan, kaikilla keinoin saattamaan tuhoa ja kiusaa neuvostovallalle ja työväenluokalle. Kaikilla työläisillä on tuoreessa muistossa sabotagen harjoitus, jota venäläinen intelligenssi — käyttivät. Suuremmista jehuista — tehtaitten ja pankkien tirehtööreistä, entisistä korkeista virkamiehistä j. n. e. — ei kannata puhuakaan. Kaikki he pyrkivät saattamaan proletariaatin ja neuvostovallan työn epäjärjestykseen ja tuhottua juuriaan myöten. Proletariaatin tehtävä on pakottaa sekä herrat porvarit että herrat entiset tilanomistajat ja monilukuiset varakkaat intelligentit työskentelemään yhteisen hyvän eteen. Kuinka tämä on tehtävä? Saattamalla voimaan budgettityökirjat ja työvelvollisuus. Kukin tällaisista kansalaisista saa erikoisen kirjan, jossa on merkinnät hänen työstään, hänen pakollisesta työstään. Työkirjan merkinnöitä vastaan hänelle annetaan oikeus ostaa taikka saada määrättyjä tuotteita, ensikädessä leipää. Jos henkilö kieltäytyy työskentelemästä (otaksukaamme, että se on saboteeraaja entisistä virkamiehistä taikka työläisiä vastaan raivostunut entinen tehtailija eli entinen tilanomistaja, joka ei miteknään saata käsittää sitä, että hänen maansa, jolla hän istui kymmeniä vuosia, on häneltä luistanut): no niin, jos sellainen henkilö kieltäytyy työskentelemästä, niin hänen työkirjassaan ei ole vastaavaa merkintää; hän menee kauppaan, mutta hänelle sanotaan: "Teitä varten ei ole mitään: olkaa hyvä ja näyttäkää merkintä työstänne."

Tällaisen järjestyksen vallitessa Nevskin valtakadun ja muitten suurkaupunkien valtakadut täyttävä laiskurijoukko on tahtomattaankin pakotettu ryhtymään töihin. Itsestään selvää, on, että tällaisen työvelvollisuuden voimaan saattamisessa on suuria vaikeuksia. Rikkaat ja keskinkertaisen varakkaat luokat ja ryhmät tulevat kaikin keinoin pakoilemaan työvelvollisuutta sekä toiselta puolen ryhtyvät kaikin keinoin kasaamaan esteitä tälle järjestelmälle. Asian järjestäminen siten, että joitakin tuotteita jaettaisiin vain näitten työkirjojen merkinnöitä vastaan ja että niitä ei muuten saisi, on sangen vaikea järjestää. Rikkailla, joilla on runsaasti rahaa (ja rahat nyt — ovat merkkejä tuotteitten saantia varten) on tuhannet mahdollisuudet pettää neuvostovaltaa, pettää työväkeä ja talonpoikaisköyhälistöä. Nämät mahdollisuudet on hävitettävä järjestämällä oikein ja säännöllisen elintarvevarustamisen.

Rikkaitten työvelvollisuus voidaan voimaan saattaa, sanokaamme tällä tavalla: kukin kuukaudessa yli 500—600 ruplan tuloja saava henkilö, kukin työläisiä palkkaava henkilö, kukin palvelijan omaava perhe saavat kuluttaja-työkirjan. Tällaisten — esimerkiksi tuntomerkkien mukaan voidaan saattaa käytäntöön työvelvollisuus rikkaille.

Luonnollisesti rikkaitten työvelvollisuus tulee olla siirtona yleensä työvelvollisuuteen. Eikä vain sen vuoksi, että meidän teollisuutemme ja maataloutemme tuotantoa voidaan kohottaa saattamalla työhön kaikki yhteiskunnan työkykyiset jäsenet, mutta myöskin sen vuoksi, että on aivan välttämätöntä omata tarkka selvitys ihmistyövoimasta, että voidaan jakaa tämä työvoima tarkoituksenmukaisesti eri tuotannon aloille ja eri liikkeille. Samaten kuin sodassakin on yhdeltä puolen tarpeen mobilisoida kaikki voimat ja toiselta puolen laskea ja järjestää ne tarkoituksenmukaisesti, aivan samoin myöskin sodassa taloudellisen rappiotilan kanssa täytyy koota kaikki tätä sotaa varten kelpaavat väestöainekset, laskea ja järjestää ne yhdeksi suureksi työarmeijaksi, jossa vallitsee työkuri ja työvelvollisuuksiensa ymmärtäminen.

Tätä nykyä on meillä Venäjällä taloudellisen rappiotilan, polttoaineen ja raaka-aineen puutteen vuoksi (tämä kurjuus on erityisesti lisääntynyt sen jälkeen kuin saksalaisen imperialismin laumat valtasivat Etelä-Venäjän ja Ukrainan), — ääretön työttömyys. Näistä syistä muodostuu seuraava tilanne: yhdeltä yksinomaan elävää työvoimaa käyttäen, sillä, että työ kohottaa meidän teollisuutemme ja maataloutemme tuotteliaisuutta, ja tätä elävää työvoimaa — ihmiskäsiä — meillä on; toiselta puolen siitä huolimatta, että näitä työläiskäsiä on paljon, ei ole missä on jo työttömyyttä. Mihinkä siis on asetettava enemmän ihmisiä, jotka työläis- ja talonpoikaisvalta velvoittaa työskentelemään? Totta kyllä, että yhtenä tärkeimmistä tehtävistä on yleisten töitten ja valtiollisesti tärkeitten töitten järjestäminen (rautateitten kuivaustyöt, turvepehkukerrostumain hyväksi käyttäminen, viljamakasiinien eli niin sanottujen elevaattorien rakentaminen j. n. e.) Mutta taaskin on ymmärrettävää ,että tämä työ ei voi heti nielaista sitä saatavissa olevaa ääretöntä liikaa työvoimamäärää.

Sen on heti ensialussa rajoituttava tarkkaan työvoiman laskemiseen, merkitsemällä ammatit ja erikoisalat sekä saattamalla voimaan palveluspakko neuvostovallan taikka teollisuutta hallitsevien työväen elimien vaatimuksesta. Selvitämme sitä esimerkillä. Otaksukaamme, että uusien kaivosten tutkimista varten Siperiassa tarvitaan insinöörejä — erikoistuntijoita. Kansantalouden neuvoston metallitaikka vuoriteollisuusjaosto esittää vaatimuksen sellaisista. Työvoimia laskeva osasto tarkastaa ammattiluetteloa, löytää sieltä vastaavat henkilöt ja he, luetteloon otettuina ovat velvolliset matkustamaan sinne, jonne heidät yllämainitut elimet lähettävät.

On ymmärrettävää, että sikäli kuin tuotanto järjestyy, sikäli näin ollen muodostuu mahdollisuus työskennellä ja vähitellen myöskin elpyy ja pääsee vauhtiin työvelvollisuus, toisin sanoen kaikkien työkykyisten ainesten saattaminen pakolliseen yhteiskunnalliseen työhön.

Työvelvollisuus itsessään ei ole läheskään uusi ilmiö. Tätä nykyä ovat melkein kaikissa sotaa käyvissä maissa imperialistiset hallitukset saattaneet käytäntöön väestön työvelvollisuuden (ensisijassa sorrettuihin luokkiin nähden). Mutta Europassa käytännössä oleva työvelvollisuus on yhtä kaukana kuin taivas on maasta siitä, joka on välttämättä saatettava käytäntöön meillä. Työvelvollisuuden käytäntöön saattaminen imperialistisissa maissa merkitsee työväenluokan täydellistä orjuuttamista, sen täydellistä kahlehtimista finanssipääoman ja rosvovaltion taholta. Minkä vuoksi? Sangen yksinkertaista minkä vuoksi: sen vuoksi, että työläiset eivät itse hallitse itseään, vaan heitä hallitsevat mielensä mukaan kenraalit, pankkiirit, suuret syndikaattiherrat, porvarilliset ministerit. Työläinen on tällöin pelkkä pelinappula heidän kasissään. Hän on kuin maaorja, josta herransa voi määrätä mielensä mukaan. Ei ole ihme siis, että työvelvollisuus Länsi-Europassa merkitsee nykyään verovelvollisuutta, maaorjuusvelvollisuutta, sotilas-kuritushuonetta. Ja se saatetaan siellä voimaan siitä siitä syystä, jotta jatkuisi loppumattomiin rosvosota ja jotta työläiset täyttäisivät herrojen kapitalistien lompakot.

Meillä on työläisten itsensä, omien järjestöjensä kautta saatettava voimaan työvelvollisuus työläisten itsehallinnon perusteella. Minkäänlaiset porvarit eivät tällöin ole heidän yläpuolellaan. Kontrolli, työvoimien laskeminen ja jakaminen — kaikki se on meillä työväen järjestöjen asia, ja sikäli kuin työvelvollisuus tulee siirtymään maaseudulle, talonpoikaisneuvostojen asia joitten tulee seisoa maaseudun porvariston yläpuolella ja alistaa se alaisekseen. Kaikkien ihmistyövoimasta huolehtivien elimien tulee olla alhaalta ylös saakka työväen elimiä. Se on täysin luonnollista: jos teollisuuden hallinta tulee olemaan työväen hallintaa, niin myöskin työstä huolehtiminen tulee olemaan työläisten käsissä, — sillä sehän on vain osa tuotannon hallinnasta.

Työväenluokan eteen, joka haluaa vallata (ja valtaa huolimatta kaikista esteistä) taloudellisen elämän, työväenluokan eteen, joka muuttuu kaikkien rikkauksien isännäksi — nousee peruskysymyksenä kysymys tuotannon järjestämisestä. Tuotannon järjestäminen puolestaan vaatii kahden päätehtävän ratkaisua: tuotannon välineiden järjestämisen (polttoaineen, raaka-aineen, koneitten, työkalujen, siementen y. m. tarkoituksenmukaisen jaon, laskemisen ja kontrollin) ja työn järjestämisen (ihmistyövoiman tarkoituksenmukaisen jakamisen, kontrollin ja laskemisen). Jotta yhteiskunnan kaikki voimat voitaisiin kaikin puolin käyttää, tarvitaan työvelvollisuutta, jonka työväenluokka ennemmin taikka myöhemmin saattaa käytäntöön. Silloin häviävät vetelehtijä-laiskurit — jälelle jäävät vain yhteiskunnalle hyödylliset työntekijät.